

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ..... กองการเจ้าหน้าที่..... ส่วนวินัย..... โทร. ๓๑๖๙

ที่..... มท.๐๖๐๓/ว ๑๓๕๖..... วันที่..... ๓..... เมษายน ๒๕๖๗

เรื่อง..... เผยแพร่ความรู้แนวทางการลงโทษทางวินัยกรณี “ป่วยจนต้องขาดงานผิดวินัยหรือไม่”.....

เรียน..... หัวหน้าผู้ตรวจราชการกรม ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการศูนย์ ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการกอง
เลขาธิการกรม และหัวหน้าหน่วยงาน

ด้วยกองการเจ้าหน้าที่ได้จัดทำเอกสารเผยแพร่ความรู้แนวทางการลงโทษทางวินัยกรณี “ป่วยจนต้องขาดงานผิดวินัยหรือไม่” เพื่อให้เจ้าหน้าที่สังกัดกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเกิดความรู้ความเข้าใจและใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ รวมทั้งการประพุดติและปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องเป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยสามารถดูรายละเอียดได้จาก <http://www.disaster.go.th> (หน่วยงานภายใน/กองการเจ้าหน้าที่ : หนังสือเวียน/คำสั่ง/ประกาศ)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดเผยแพร่ให้เจ้าหน้าที่ในสังกัดทราบ

(นายจตุรงค์ สุขพัฒน์)

ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่

ปภ.ก้าวสู่ทศวรรษที่ ๓
“เป็นหน่วยงานกลางในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
ที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูง”

ที่ มท ๐๖๐๓/ว ๒๗๐๙

ถึง สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดทุกจังหวัด

ด้วยกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยได้จัดทำเอกสารเผยแพร่ความรู้แนวทางการลงโทษทางวินัยกรณี “ป่วยจนต้องขาดงานผิดวินัยหรือไม่” เพื่อให้เจ้าหน้าที่ในสังกัดเกิดความรู้ความเข้าใจและใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ รวมทั้งการประพุดติและปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ จึงขอให้สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดเผยแพร่ให้เจ้าหน้าที่ในสังกัดทราบ โดยสามารถดูรายละเอียดได้จาก <http://www.disaster.go.th> (หน่วยงานภายใน/กองการเจ้าหน้าที่ : หนังสือเวียน/คำสั่ง/ประกาศ)

กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

กองการเจ้าหน้าที่

ส่วนวินัย

โทร. ๐ ๒๖๓๗ ๓๑๖๙

โทรสาร ๐ ๒๖๔๓ ๒๒๐๕

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ person6@disaster.go.th

บก.ก้าวสู่ทศวรรษที่ ๓

“เป็นหน่วยงานกลางในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
ทั้งคนและสิ่งมีชีวิตทุกชนิด”

▶▶ ป่วยจนต้องขาดงานผิดวินัยหรือไม่ ◀◀

ข้าราชการท่านหนึ่งที่เกิดล้มป่วยจนต้องเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาล แต่กลับไม่บอกกล่าวแก่ผู้บังคับบัญชาหรือแจ้งให้แก่ใครทราบ ทั้งยังไม่ยื่นใบลาตามระเบียบของทางราชการอีกด้วย จนถูกลงโทษปลดออกจากราชการฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันครบถ้วนเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร และได้มายื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค.

เรื่องนี้ปรากฏว่า ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษปลดออกจากราชการ กรณีที่ขาดราชการติดต่อกัน ๓๑ วัน และ ๒๒ วัน ตามลำดับ โดยผู้อุทธรณ์ได้อุทธรณ์ว่า ตนไม่ได้มีเจตนาละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควรแต่อย่างใด แต่เนื่องจากอำเภอก่อนที่ตนไปอยู่นั้นมีงานที่ต้องรับผิดชอบจำนวนมากประกอบกับมีอากาศที่หนาวเย็นเป็นเหตุให้อาการหอบหืดของตน ซึ่งเป็นโรคประจำตัวและโรคความดันโลหิตสูงกำเริบ ตนจึงเข้ารับการรักษาด่วน โรงพยาบาลของอำเภอ และภายหลังแพทย์ตรวจพบเบาหวานเพิ่มเติม อีกทั้งมีอาการเหนื่อยหอบเพราะปอดใช้ได้เพียง ๒๖ % อีกด้วย แต่กรณีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่าระหว่างที่ขาดราชการไปนั้น ผู้อุทธรณ์ไม่ได้แจ้งให้ผู้ใดได้ทราบว่าขาดราชการด้วยเหตุอันใด หรือไม่ขอให้ญาติช่วยแจ้งแก่ผู้บังคับบัญชาถึงเหตุแห่งการขาดราชการนั้น รวมทั้งไม่ยอมยื่นใบลาตามระเบียบของทางราชการ ในช่วงที่ตนมาทำงานในวันแรกหลังจากขาดราชการไปเนื่องจากเหตุเจ็บป่วยอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม กรณีนี้ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นพยานหลักฐานเพิ่มเติมซึ่งเป็นสำเนาเวชระเบียนการเข้ารับการรักษาด่วนเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้อุทธรณ์เป็นทั้งคนไข้ในและคนไข้นอกของโรงพยาบาลต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่ขาดราชการดังกล่าว รวมทั้งจากถ้อยคำพยานซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่ให้ถ้อยคำว่ามีผู้อุทธรณ์มาร่วมงานหรือร่วมประชุมในบางวัน จึงทำให้ ก.พ.ค. พิจารณาเห็นว่าผู้อุทธรณ์มิได้ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรแต่อย่างใด แต่การที่ผู้อุทธรณ์ไม่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการในบางวันและไม่แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้ใดได้ทราบว่าตนเจ็บป่วย หรือเข้ารับการรักษาด่วนอยู่ที่โรงพยาบาลทั้งที่มีโอกาสจะแจ้งได้เนื่องจากผู้อุทธรณ์ไม่ได้อยู่ในโรงพยาบาลตลอดระยะเวลาที่ขาดราชการ อีกทั้งไม่ได้เจ็บป่วยถึงขนาดที่ไม่สามารถบอกกล่าวใครได้ การกระทำของผู้อุทธรณ์จึงเป็นการกระทำที่ไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ และไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการตามมาตรา ๘๒ (๒) และ (๕) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงวินิจฉัยให้ลดโทษผู้อุทธรณ์จากปลดออกจากราชการเป็นลดเงินเดือนร้อยละ ๔

เรื่องนี้จึงเป็นอุทาหรณ์เตือนใจข้าราชการว่า หากเจ็บป่วยจนต้องขาดราชการแล้ว ก็ควรต้องแจ้งแก่ผู้บังคับบัญชาให้ทราบ และยื่นใบลาตามระเบียบของทางราชการด้วย มิฉะนั้นอาจเข้าข่ายไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการและไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการจนกลายเป็นความผิดทางวินัยได้
